

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 76 0 П 005630 14 Рев 2
Бања Лука, 02.12.2016. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Биљане Томић, као предсједника вијећа, Тање Бундало и Сенада Тице, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља Н.А.А.В. а.д. Б.Л., ..., против туженог Р.К. из Н.Г., кога заступа пуномоћник З.Н., адвокат из Б.Л., Улица ..., те умјешача на страни туженог М.К., З.К. и С.К., сви из Н.Г., Улица ..., ради предаје у посјед, вриједност спора 90.000,00 КМ, одлучујући о ревизији туженог и ревизијама умјешача против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 76 0 П 005630 11 Гж од 18.05.2012. године, на сједници одржаној дана 02.12.2016. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизије се одбијају.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Новом Граду број 76 0 П 005630 10 П од 15.04.2011. године тужени је обавезан да тужитељу преда у посјед, слободне од људи и ствари, некретнине уписане у зк. ул. бр. 1157 к.о. Н.Г. и то к.ч. 636/18 (I кућиште и двориште, II кућа породично-стамбена на к.ч. 636/18), у нарави кућиште и двориште укупне површине 332 м² и некретнине уписане у зк. ул. број 164 к.о. П. и то к.ч. 467/2, к.ч. 467/5, к.ч. 467/6, к.ч. 467/7 и к.ч. 467/8 (производна хала са двориштем) укупне површине 7.085 м².

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 76 0 П 005630 11 Гж од 18.05.2012. године жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена. Одбијен је и захтјев туженог за накнаду трошкова ревизионог поступка.

Изјављеном ревизијом другостепену пресуду побија тужени, због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права са приједлогом да се побијана пресуда преиначи или да се иста укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

Изјављеним ревизијама другостепену пресуду побијају и умјешачи (којима је током ревизионог поступка рјешењем првостепеног суда број 76 0 П 005630 10 П од 04.07.2014. године одобрено мијешање на страни туженог у предметној правној ствари), сви због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, са приједлозима да се побијана пресуда укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

У одговору на ревизију туженог тужитељ предлаже да се изјављена ревизија одбије као неоснована, док тужитељ није дао одговор на ревизије умјешача.

Ревизије нису основане.

Предмет спора у овој парници је захтјев тужитеља да се тужени обавезе да му, слободне од лица и ствари, преда у посјед некретнине уписане у зк. ул. бр. 1157 к.о. Н.Г. и зк. ул. бр. 164 к.о. П.

Одлучујући о захтјеву тужитеља, на темељу резултата доказног поступка, првостепени суд је утврдио: да је тужитељ власник стамбено-породичне куће изграђене на к.ч. број 636/18 уписане у зк. ул. број 1157 к.о. Н.Г. (раније зк.ул. 3010 к.о. Н.Г.) и корисник наведене парцеле; да је тужитељ власник некретнина означених као к.ч. број 467/2, к.ч. 467/5, к.ч. 467/6, к.ч. 467/7 и к.ч. 467/8, уписаних у зк. ул. број 164 к.о. П. (раније зк.ул. број 791 к.о. П.); да је на наведеним некретнинама право власништва у корист тужитеља уписано на темељу правоснажног рјешења првостепеног суда, Земљишно-књижне канцеларије, број 076-0-Дн-07-00095 од 08.09.2009. године; да је наведено рјешење донесено на основу рјешења о досуди истога суда број Ип-145/01 од 08.12.2004. године; да је тужени у посједу предметних некретнина; да је уговором о поклону број ОПУ: 39/2010. године од 13.01.2010. године тужени (као поклонодавац) поклонио С.К. (поклонопримац) некретнине означене као к.ч. 1649/2 Л., двориште у површини од 260 м² и кућа у површини од 72 м², уписана у Пл. број 3435/1 к.о. Н.Г.; да је уговором о поклону број ОПУ: 40/2010. године од 13.01.2010. године предузеће РК-Н. д.о.о. Н.Г. (поклонодавац), по законском заступнику Р.К., поклонило С.К. (поклонопримац) некретнине означене као к.ч. 582/3 С.П., фабрика у површини 1030 м², фабрички круг у површини 5802 м², трафостаница 1 м², зграде и дворишта у површини 222 м², кућа у површини 30 м², укупне површине 7085 м², све уписано у Пл. број 689/2 к.о. П..

На темељу тих чињеница првостепени суд је закључио да је тужитељ доказао да је власник предметних некретнина, па како исте у фактичком посједу без правног основа држи тужени, позивом на одредбу члана 17. Закона о стварним правима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 124/08, 3/09, 48/09, 95/11 и 60/15, у даљем тексту: ЗСП), судио је тако што је захтјев тужитеља усвојио и туженом наложио да предметне некретнине преда у посјед тужитељу.

Одлучујући о жалби туженог, другостепени суд је прихватио чињенична утврђења и правне закључке првостепеног суда, с тим што је нашао да је захтјев тужитеља основан према одредби члана 127. ЗСП, слиједом чега је изјављену жалбу одбио и првостепену пресуду потврдио.

Одлука другостепеног суда је правилна и законита.

Према одредби члана 126. став 1. ЗСП власник има право да захтијева враћање ствари од лица у чијој се државини ствар налази, а од лица које га противправно узнемирава да престане са узнемиравањем. Сагласно одредби члана 127. став 1. истог закона, који законски пропис је релевантан за одлуку о стављеном захтјеву, да би остварио право на враћање ствари власник мора доказати да је ствар коју захтјева његова својина и да се ствар налази у државини туженог.

У конкретном случају, према утврђењу нижестепених судова, рјешењем о досуди првостепеног суда Ип-145/01 од 28.12.2005. године, некретнине чија предаја у посјед се у овој парници тражи су у извршном поступку досуђене тужитељу, те је наложено Земљишно књижном уреду суда да након уплате купопродајне цијене од стране тражиоца извршења (тужитељ из ове парнице) на предметним некретнинама у корист тражиоца извршења изврши упис права власништва, сагласно одредбама члана 93. став 1. и 2. Закона о извршном поступку ("Службени гласник Републике Српске", бр. 59/03 до 98/14). Рјешењем првостепеног суда број 076-0-Дн-07-000095 од 08.09.2009. године (потврђено рјешењем другостепеног суда број 011-0-Гж-09-000453 од 26.02.2010. године), на темељу рјешења о досуди, дозвољена је укњижба права власништва у корист тужитеља на предметним некретнинама, те је тужитељ уписан као власник некретнина из зк.ул. 1157 к.о. Н.Г. (раније зк. ул. 3010) и 164 к.о. П. (раније зк.ул. 791).

Према даљем утврђењу, у фактичком посједу ових некретнина је тужени (исказ туженог са рочишта одржаног 16.12.2010. године) и то без правног основа, с обзиром да су некретнине досуђене тужитељу и с обзиром да је истекао уговор о закупу предметних некретнина (који је између странака закључен дана 04.07.2005. године за период 01.07.2005. до 01.10.2005. године).

Код таквог стања ствари, у одредби члана 127. став 1. ЗСП нижестепени судови су имали ваљано упориште да туженом наложе да предметне некретнине преда у посјед тужитељу, па се не могу прихватити ревизиони наводи туженог да нису испуњени законски услови за усвајање тужбеног захтјева. Тиме није основан ни приговор туженог о помањкању пасивне легитимације.

Како у исказу датом у својству парничне странке тужени није оспорио наводе тужбе о стању посједа, јер је изричито навео да је у посједу предметних некретнина, без основа су даљи ревизиони наводи да је на темељу уговора о поклону у посједу предметних некретнина С.К., те истицање туженог да је неука странка.

Даљи ревизиони наводи туженог, који се тичу законитости успостављања хипотеке на наведеним некретнинама (наводи да производна хала није била саграђена у моменту заснивања хипотеке) и спровођења поменутог извршног поступка, су могли бити предмет оцјене само у тим поступцима, док нису релевантни за одлуку у овој парници. Исто тако, ревизиони наводи туженог, те умјешача З.К., М.К. и С.К., да предметне некретнине представљају имовину стечену у браку закљученом између туженог и З.К., су могли бити од утицаја у поступку заснивања хипотеке, те могу бити релевантни у евентуалној другој парници између умјешача и туженог, а не и у овом предмету.

Нису основани ни ревизиони наводи да на главној расправи није читан зк.ул. 164. к.о. П., те да није одлучено о приједлогу туженог за провођење финансијског вјештачења у овој парници (ради обрачуна међусобних потраживања странака из уговора о кредиту), јер другачије произлази из расправног записника са припремног рочишта и рочишта за главну расправу.

Стоје ревизиони наводи тужитеља да на расправном записнику са припремног рочишта, у смислу одредбе члана 94. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 - даље: ЗПП), нису појединачно побројани докази који ће се извести на главној расправи, али наведено неправилно

поступање првостепеног суда у коначном није утицало на правилност и законитост првостепене пресуде (одредба члана 209. ЗПП).

Произлази да ревизионим наводима тужитеља, а ни умјешача, није доведена у питање правилност и законитост побијане одлуке, па како нема ни повреда одредаба парничног поступка на које овај суд пази по службеној дужности, то је изјављене ревизије ваљало одбити, примјеном одредбе члана 248. ЗПП.

Предсједник вијећа
Биљана Томић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић